

РЕШЕНИЕ

№ 39372

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 01.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4324** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.
Образувано е по жалба на У. И. Х., гражданин на Федерална Република Н., чрез адв. В. М. от АК Х., срещу Отказ за издаване на виза от 24.03.2026г., издаден от изпълняващия функциите експертен сътрудник, ЗКС и МОЛ в Посолството на Република България в А., Н., по подадено от жалбоподателя заявление от 13.03.2026г.

В жалбата се твърди, че обжалваният отказ е незаконосъобразен, недопустим и неоснователен. Жалбоподателят надлежно е посочил целта на пътуването си- посещение на близки роднини, поканата е надлежно оформена и подкрепена с доказателства за осигурено настаняване и финансиране. Неоснователни и немотивирани са изводите на административния орган, че жалбоподателят би напуснал територията на България, при условие, че по делото са налице ясни доказателства за развивания от него бизнес и трайна връзка с местоживеенето му. Посочено е, че с оспорения отказ се засягат основни права, гарантирани от ЕКПЧОС, предвид намеса в правото на зачитане на личния и семейния живот по смисъла на чл.8 от Конвенцията, както и правото на свободно придвижване съгл. чл.2 от Протокол №4 към Конвенцията. Иска се отмяна на постановения отказ. Претендират се разноски.

В хода на откритото заседание процесуалният представител на жалбоподателя не се явява, депозирал е писмени бележки, с които поддържа изложените в жалбата доводи. Моли за отмяна

на отказа за издаване на виза и присъждане на разноски.

Ответникът не изпраща представител. В придружително писмо от 10.06.2026г., с което е представил писмени доказателства, е направил възражение за прекомерност при претендиране на разноски и поискал възнаграждение по чл.78, ал.8 ГПК.

Административен съд София-град, III отделение, 10 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че на 13.03.2026г. жалбоподателят е подал в Генералното консулство на Република България в А., Н., заявление за издаване на виза „С“ с посочена цел- гостуване на сестра му и нейният съпруг в България (т.23 и 24 от попълнения формуляр). Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени документи на български език и такива на английски език, както следва: копие от национален паспорт № В., издаден на 13.01.2024г. на името на У. И. Х., копие на покана декларация за частно посещение на чужденец в Република България на бълг. език от 10.02.2026г. от името на Р. Т. Ж. с приложена справка за салдото по сметка на Р. Т. Ж. в ПИБ към дата 24.02.2026г.; двупосочна самолетна резервация на англ. език за жалбоподателя за 01.04.2026г./01.07.2026г., туристическа застраховка, сертификат за търговско дружество Darper M. services на англ.език, еднолична собственост на жалбоподателя, банково извлечение на англ. език от разплащателна сметка в местна валута на името на посоченото търговско дружество в United Bank of Africa.

Съобразно представената покана- декларация, Р. Т. Ж. е декларирал, че може да осигури жилище и средства на жалбоподателя за срок 90 дни, като е посочил местонахождението на жилището и неговите размери.

От ДАНС е представено писмо, удостоверяващо, че по подаденото от апликанта У. И. Х. заявление № 26000527 за издаване на виза С, ДАНС не е изразявала становище и няма изготвени документи, относими към провежданото производсво.

От ответника е представено извлечение от проведеното интервю с У. И. Х.; кандидатът е заявил, че основната цел на пътуването е посещение на сестра му и нейното семейство, пребиваващи в България през последните около четири години, както и запознаване с новороденото дете на сестра му. Представени са горепосочените документи, като кандидатът е изразил готовност и за по-кратък престой, включително едномесечен, от посочения в показаната декларация. Относно професионалната си ангажираност заявява, че по време на отсъствието му управлението на неговата компания ще бъде поето от мениджъра му. Представени са документи за регистрация на дружеството, както и банково извлечение за налични /съответстващи на местната валута/ 28 000 евро, като от интервюиращият е установено, че непосредствено преди кандидатстването са внесени около 98% от средствата, докато преди това движенията и постъпленията по сметката са били минимални. Жалбоподателят е посочил е, че разходите по пребиваването ще бъдат поети от поканилите го лица, които са представили банково извлечение за налични 48 000 евро.

На 24.03.2026г. от изпълняващия функциите експертен сътрудник ЗКС и МОЛ в посолството на Република България в А. е изготвен стандартен формуляр за уведомление за основанията за

отказ за издаване на виза, като отбелязани са: т.2 от формуляра- целта и условията на планирания престой не са обосновани; т.10-предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна и т.13- има основателни съмнения за намерението ви да напуснете територията на държавата членка преди изтичането на визата.

Съдът, като съобрази доводите на страните в процеса и представените писмени доказателства, намира следното от правна страна.

В случая, предвид факта, че жалбоподателят се позовава на чл. 8 от ЕКПЧ, жалбата е процесуално допустима. Подадена е в срок и от лице, адресат на оспорения акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на виза вид „С“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2026г. на Министър на външните работи на Република България на осн. чл. 34 и чл.29а, ал.2 НУРИВОВР, с която е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представители на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал.3 от НУРИВОВР и по Приложение 6 към чл.32 от Визовия кодекс.

Представена е и Заповед №4 от 10.01.2025г. на посланика на посолството на Република България във Федерална Република Н., с която експертния сътрудник ЗКС и МОЛ в посолството Л. П. е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза, анулиране и отмяна на виза.

Настоящият съдебен състав не установява допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

По отношение на материалната законосъобразност на оспорения отказ съдът намира, че са налице основания за прилагане на чл. 32, параграф 1, буква „а“, ii) и буква „б“ от Регламент (ЕО) № 810/2009, доколкото жалбоподателят не е обосновал по убедителен начин целта и условията на планирания престой, както и са налице съмнения относно надеждността на предоставената информация и намерението на жалбоподателя да напусне територията на държавите членки преди изтичането на срока на исканата виза

Действително, в заявлението за издаване на виза и при проведеното интервю жалбоподателят е посочил, че възнамерява да посети своята сестра и нейното семейство, пребиваващи в Република България. В подкрепа на заявената цел е представена покана-декларация от Р. Т. Ж., с която последният е поел задължение за осигуряване на жилище и издръжка за срока на посещението. По административната преписка обаче не са представени доказателства, удостоверяващи твърдяната родствена връзка между жалбоподателя и посочената от него сестра, нито доказателства за семейната връзка между последната и лицето, отправило поканата. Не са представени и доказателства за пребиваването на сочената за сестра на жалбоподателя на територията на Република България. Представената покана-декларация, макар и да удостоверява заявената готовност на Р. Т. Ж. да осигури настаняване и издръжка, не е достатъчна сама по себе си да установи действителността на конкретно заявената цел на пътуването – посещение на близък родственик.

Съгласно чл. 14, параграф 1, буква „а“ от Визовия кодекс кандидатът следва да представи документи, удостоверяващи целта на пътуването. Задължението за представяне на относими и надеждни доказателства за заявените обстоятелства е на кандидата за виза. При липсата на доказателства за твърдените семейни отношения административният орган е разполагал с обективно основание да приеме, че заявената цел на посещението на г-н У. И. Х. не е надлежно обоснована. Този извод не се опровергава от представените самолетна резервация и банкови извлечения, доколкото същите имат отношение към организацията и финансовото обезпечаване на пътуването, но не установяват твърдените родствени отношения, които са основанието за предприетото влизане в страната.

На следващо място съдът намира, че събраните в административното производство доказателства обосновават и изразените от административния орган съмнения относно надеждността на предоставената информация и намерението на жалбоподателя да напусне територията на държавите членки преди изтичането на срока на исканата виза. Съгласно чл. 21, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 при разглеждането на заявление за единна виза особено внимание се обръща на преценката дали кандидатът представлява риск от незаконна имиграция, както и дали възнамерява да напусне територията на държавите членки преди изтичането на срока на исканата виза. В конкретния случай жалбоподателят е представил удостоверение за регистрация на търговско дружество в Н., като при проведеното интервю е заявил, че осъществява стопанска дейност и че по време на отсъствието му управлението на дружеството ще бъде поето от негов мениджър. Представените доказателства обаче установяват единствено формалната регистрация на търговското дружество, без да съдържат достатъчно данни относно действителното осъществяване на стопанска дейност, нейния обем, реализираните приходи и трайната професионална ангажираност на жалбоподателя. Самото притежаване на търговско дружество не е достатъчно, за да се приеме за установена такава степен на икономическа обвързаност с държавата по произход, която да представлява убедителна гаранция за завръщането му след

приключване на заявеното посещение.

От значение е и обстоятелството, установено при извършената от консулското длъжностно лице проверка, че почти цялото салдо по банковата сметка на дружеството- собственост на жалбоподателя, е от еднократно постъпление непосредствено преди подаването на заявлението за виза, докато предходните движения по сметката са били минимални. Това обстоятелство поставя под съмнение доколко декларираната финансова обезпеченост отразява обичайно имуществено състояние и дали е резултат от действително упражнявана стопанска дейност. Поканилото жалбоподателя лице е декларирано готовност да поеме разходите за неговото пребиваване, като е представено банково извлечение за налични средства в размер на 48 000 евро, но това о има значение за финансовото обезпечаване на планирания престой и не е относимо към наличието на трайни икономически и социални връзки на кандидата с държавата му по произход.

При преценката следва да бъде отчетена и липсата на доказателства относно други обстоятелства, които да установяват трайна обвързаност на кандидата с Н., включително семейни, имуществени или професионални ангажименти, налагащи неговото завръщане. Тази доказателствена непълнота не може да се приравни на установено намерение за незаконно пребиваване, но има значение при комплексната оценка на миграционния риск. Според практиката на Съда на Европейския съюз, обективизирана в решение от 19.12.2013 г. по дело С-84/12, К., компетентните органи разполагат с широка свобода на преценка при установяване на фактите, относими към прилагането на Визовия кодекс, и при оценката дали съществува риск от незаконна имиграция. Тази преценка предполага комплексна оценка както на общата обстановка в държавата на пребиваване на кандидата, така и на неговите индивидуални характеристики, включително семейното, социалното и икономическото му положение.

В разглеждания случай съвкупната преценка на обстоятелствата, свързани с недостатъчно установената действителна стопанска дейност на жалбоподателя, необичайното движение на значителни средства по банковата му сметка непосредствено преди кандидатстването, липсата на други убедителни доказателства за трайна обвързаност с държавата по произход, както и недоказаните родствени отношения, на които се основава заявената цел на посещението, обосновава извода за наличие на основателни съмнения относно намерението му да напусне територията на държавите членки преди изтичането на срока на исканата виза.

Ето защо съдът приема, че е налице и материалноправното основание за отказ по чл. 32, параграф 1, буква „а“, ii и „б“ от Регламент (ЕО) № 810/2009. Оспореният административен акт се явява материалноправно законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на правния спор и направеното искане от ответника, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.

Мотивиран от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. И. Х., гражданин на Федерална Република Н., [дата на раждане] в А., Н., с паспорт № В., издаден на 13.01.2024г., срещу Отказ за издаване на виза от 24.03.2026г., издаден от изпълняващия функциите експертен сътрудник, ЗКС и МОЛ в Посолството на Република България в А., Н., по подадено от жалбоподателя заявление от 13.03.2026г.

ОСЪЖДА У. И. Х., [дата на раждане] в А., Н., с паспорт № В., издаден на 13.01.2024г., да заплати на Министерство на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването